

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 8.

28 listopada 1919.

TREŚĆ.

	<i>Str.</i>
1. Ustawa w przedmiocie dóbr donacyjnych	277
2. Rozporządzenie tymczasowe Rady Ministrów, normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskich	280
3. Przepisy wykonawcze o stosowaniu rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich z dnia 1-go września 1919 r. (Dz. Ust. № 73, poz. 428)	282
4. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia siedziby sądu pokoju w Krynicach do Komarowa	286
5. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia siedziby sądu pokoju w Babinie do Łagowa . .	286
6. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie przeniesienia siedziby sądu pokoju w Krępie Kościelnej do Sienna	286
7. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie włączenia komisariatu XXVI m. st. Warszawy do właściwości sądu pokoju okręgu XX m. st. Warszawy	286
8. Rozporządzenie Ministerstwa Sprawiedliwości w przedmiocie postępowania przy obsadach opróżnionych posad notariuszy w b. zaborze austriackim	287

9. Okólnik № 181 w przedmiocie rozpoznawania sporów między powracającymi właścicielami drobnych gruntów i ich użytkownikami.	287
10. Okólnik № 182 w przedmiocie likwidacji spraw b. ros. Banku Włościańskiego	288
11. Okólnik № 183 w przedmiocie ujednostajnienia manipulacji kasowej w wypadkach tranzlokacji urzędników wymiaru sprawiedliwości	289
12. Okólnik № 184 w przedmiocie kosztów przesyłki sum wyegzekwowanych przez funkcjonariuszy komisariatów policji	291
13. Okólnik № 186 w przedmiocie informacji co do przydziału służbowego poborowych, poszukiwanych przez organa Wymiaru Sprawiedliwości.	291
14. Okólnik № 187 w przedmiocie powoływania do sprawy karnej osób odbywających służbę wojskową, tudzież wykonywania wyroków karnych względem takich osób.	292
15. Okólnik № 190 w przedmiocie postępowania w wypadkach potrzeby wyjaśnienia miejsca przydziału lub pobytu żołnierzy	293
16. Okólnik № 191 w przedmiocie likwidacji spraw b. ros. Banku Włościańskiego	295
17. Okólnik № 192 w przedmiocie księgowania kaucji, skonfiskowanych na rzecz Skarbu Państwa	296
18. Okólnik № 193 w przedmiocie ogłoszeń.	296
19. Ruch służbowy	297

Do Pana

Ministra Sprawiedliwości

Leona Supińskiego

w Warszawie.

Przychylając się do przedstawionej mi przez Pana prośby o dymisję, zwalniam Pana z urzędu Ministra Sprawiedliwości.

Przy tej sposobności wyrażam Panu gorące podziękowanie za usilną i owocną pracę na trudnym i odpowiedzialnym stanowisku, na którym Pan położył wybitne zasługi około organizacji Sądownictwa polskiego.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Warszawa, dnia 2-go września 1919 roku.

(Monitor Polski № 200 z dnia 5 września 1919 roku).

Do Pana

Bronisława Sobolewskiego

w Warszawie.

Mianuję Pana Ministrem Sprawiedliwości.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Warszawa, dnia 2-go września 1919 roku.

(Monitor Polski № 200 z dnia 5 września 1919 roku).

U S T A W A

z dnia 25 lipca 1919 r.

w przedmiocie dóbr donacyjnych.

Art. 1. Położone na terytorjum b. Królestwa Polskiego dobra donacyjne, nadane na prawie majoratowem podług przepisów z dnia 4/16 października 1835 r., powracają w posiadanie Państwa Polskiego, jako jego własność. Wraz z dobrami temi przechodzi na własność Państwa wszystko, co stanowi w tych dobrach nieruchomość z przeznaczenia, oraz dóbr tych przynależności i przybytki.

Art. 2. Własność Państwa stanowią również wszelkie sumy i należności, powstałe z tytułu aljenacji części b. dóbr donacyjnych, jako też odsetki od tych sum i dochody z dóbr, obliczone od dnia 5 sierpnia 1915 r.

Art. 3. Tytuły, uzasadniające posiadanie dóbr, w art. 1 wymienionych, przez donatarjuszków lub ich spadkobierców, będą na wniosek Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych przepisane w księgach hipotecznych na rzecz Państwa Polskiego, jako wyłącznego ich właściciela.

Art. 4. Donatarjusze i ich spadkobiercy żadnych pretensji do Państwa Polskiego z tytułu nadań na mocy przepisów 1835 r. rościć nie mogą.

Art. 5. W celu zabezpieczenia sum należnych od donatarjuszków Państwu, instytucjom czy też osobom prywatnym zostanie nałożony sekwestr na wszelki ich majątek ruchomy i nieruchomy na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej znajdujący się. Wartość majątku tego w szczególności zabezpieczyć ma wypłacenie:

- kaucji, pobranych przez donatarjuszków od dzierżawców i od administratorów poręczających dóbr donacyjnych, a dotąd niezwróconych;
- zaległych podatków skarbowych i należności publicznych oraz długów hipotecznych;
- sum, przypadających na pokrycie pretensji dzierżawców, administratorów poręczających i innych osób do donatarjuszków z tytułu posiadania przez nich dóbr donacyjnych;

d) należności Skarbu Państwa z tytułu sprzecznych z zasadami nie-naruszalności dóbr donacyjnych aljenacji.

Art. 6. Pod względem zarządu dobra donacyjne zostają zrównane ze wszelkimi innymi majątkami państwowymi z zastrzeżeniami, postanowionymi w niniejszej ustawie.

Art. 7. Zawarte przed ustanowieniem zarządu państwowego dóbr donacyjnych umowy: ich dzierżawy, administracji poręczającej lub sprzedaży poręb leśnych, jako też i umowy co do wynagrodzenia za użytkowanie powierzchni i wnętrza dóbr donacyjnych dla celów przemysłu górniczego, — mogą być przez Zarząd dóbr państwowych rozwiązywane za uprzednim na rok zgóry wymówieniem.

Art. 8. Przedterminowe rozwiązanie umów, dokonane na mocy § 7 lub też poprzednio na mocy art. 7 dekretu z dnia 4 listopada 1918 roku, nie stwarza prawa do odszkodowań na utracone korzyści.

Wszelako dzierżawcy i administratorowie poręczający byłych dóbr donacyjnych w wypadkach przedterminowego nie z ich winy rozwiązania kontraktów otrzymają odszkodowanie za poczynione w dobrach nakłady i inwestycje, o ile uznane zostaną dla dóbr za niezbędne i o ile wydatkowane w ten sposób sumy nie zostały zamortyzowane przez wyniki stąd zwiększenie się pobranych dochodów. Za podstawę obliczenia wartości inwestycji i ulepszeń wzięta będzie cena materiałów i robocizny włożonych w czasie ich poczynienia.

Art. 9. Zarząd Dóbr Państwowych może żądać niezwłocznego rozwiązania wszelkich umów, zawartych przed objęciem przezeń dóbr donacyjnych, o ile prowadzą one do uszczuplenia całości tych dóbr lub narażają je na wyniszczenie.

Art. 10. Wszelkie umowy, zawarte dla ominięcia przepisów ustawy niniejszej albo przepisów dekretu z dnia 4 listopada 1918 roku dla uchylenia się przed ich skutkami lub dla osiągnięcia celów z nimi sprzecznych są nieważne z mocy samego prawa.

Art. 11. Wszelkie nieuiszczone do dnia 4 listopada 1918 r. zobowiązania na rzecz donatarjusza, jako posiadacza dóbr donacyjnych, lub na rzecz osób prawa jego przedstawiających, wykonane być mają do rąk Zarządu Dóbr Państwowych, a to pod grozą nieważności uiszczenia.

W szczególności do kas Zarządu Państwowego wpłacane być winny zarówno wszelkie należności z tytułu aljenacji części tych dóbr, jako też stanowiące dochód z nich albo jednostki od kapitałów, uzyskanych za aljenowane przed wydaniem ustawy niniejszej części dóbr donacyjnych.

Art. 12. Wszelkie nabyte przed ogłoszeniem ustawy niniejszej prawa do dóbr donacyjnych wykonywane odtąd być mogą nie inaczej, jak za uprzednim zezwoleniem Zarządu Dóbr Państwowych.

W dobrach donacyjnych, nie wziętych przed ogłoszeniem ustawy niniejszej w zarząd państwowy, dzierżawcy, którzy objęli już dobra w swe posiadanie, i wogóle osoby, które na mocy praw w dniu ogłoszenia niniejszej ustawy posiadanych użytkują z dóbr donacyjnych lub jakiegokolwiek ich części — mogą w dalszym ciągu, aż do odwołania, wykonywać prawa, których faktyczne wykonywanie już się rozpoczęło: pod warunkiem atoli zgłoszenia do Zarządu Dóbr Państwowych w terminie trzymiesięcznym, uzasadniających te prawa tytułów i dokumentów. Prolongowane w ten sposób prawa ograniczone będą tylko do czynności prostego zarządzenia majątkiem.

Osoby zaś, które w terminie powyżej oznaczonym praw swych nie zgłosiły, nie mogą się na nie powoływać w obronie przed odpowiedzialnością za czyny względem dóbr donacyjnych po ogłoszeniu niniejszych przepisów bez zezwolenia państwowego.

Art. 13. Przedmioty ruchome, należące do donatarjuszków lub innych osób tytułem własności prywatnej, o ile znajdują się na terenie dóbr donacyjnych, zabierane być mogą przez właścicieli lub zbywane jedynie tylko po stwierdzeniu przez Zarząd Dóbr Państwowych, że nie stanowią przynależności dóbr donacyjnych.

Art. 14. Kto rości jakiekolwiek pretensje do b. donatarjuszków z tytułu posiadania przez nich dóbr donacyjnych, winien przedstawić Zarządowi Dóbr Państwowych wyszczególnienie swych pretensji i uzasadniające je tytuły i dokumenty w terminie rocznym od dnia ogłoszenia ustawy niniejszej. Pretensje, w terminie tym nie zgłoszone, ulegają przedawnieniu.

Przedawnienie to biegnie przeciwko małoletnim i bezwłasnowolnym z zastrzeżeniem dla nich regresu przeciwko opiekunom.

Art. 15. Dobra donacyjne, dotychczas w zarząd państwowy nie objęte, winny być przez osoby, pod których zarządem w dniu ogłoszenia niniejszej ustawy pozostają, przekazane w całości Zarządowi Dóbr Państwowych w terminach, ustalonych przez Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 16. Osoby i instytucje, pod których zarządem w dniu ogłoszenia niniejszej ustawy pozostają, nie objęte jeszcze w zarząd państwowy dobra donacyjne, obowiązane są w terminie 3-miesięcznym od dnia ogłoszenia ustawy niniejszej pod rygorem odpowiedzialności sądowej przedstawić Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych dokładne sprawozdanie o stanie pozostających pod ich zarządem dóbr, tudzież rachunki z przekazanych sum i poczynionych wydatków podług ustanowionego wzoru. W zasługujących na uwzględnienie wypadkach termin ten może być przez Zarząd Dóbr Państwowych przedłużony.

Art. 17. Z dniem ogłoszenia ustawy niniejszej dekret z dnia 4 listopada 1918 roku w przedmiocie dóbr donacyjnych traci moc obowiązującą.

Art. 18. Przepisy wykonawcze do ustawy niniejszej wyda oraz tryb obliczania i wypłaty odszkodowań wymienionych w art. 4 i 9 ustawy niniejszej ustali Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
w z. *S. Wójciechowski*

Minister Rolnictwa
i Dóbr Państwowych:
w z. *J. Chmielewski*

Minister Skarbu:
Karpiński

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Śmiarowski*

ROZPORZĄDZENIE TYMCZASOWE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 września 1919 roku,

normujące przenoszenie własności nieruchomości ziemskich.

Na mocy ustawy z dnia 2-go sierpnia 1919 r. (Dz. Praw № 64 poz. 384) zarządza się co następuje:

Art. 1. Umowy o przeniesieniu prawa własności nieruchomości ziemskich wymagają dla swej ważności poprzedniego zezwolenia władzy państwowej.

Art. 2. Nie wymagają zezwolenia, przewidzianego w art. 1, wypadki:

- a) gdy chodzi o nieruchomość włościarską (rustykalną),
- b) gdy chodzi o działy spadkowe, spowodowane wypadkiem śmierci, zaszłym przed 1-szym stycznia 1919 r.,
- c) gdy przeniesienie prawa własności następuje w drodze sprzedaży przymusowej,
- d) gdy nieruchomość przechodzi na rzecz instytucji państwowych lub komunalnych i
- e) gdy podziału dokonywują instytucje państwowe lub przez Państwo upoważnione.

Art. 3. Władze państwowe zezwolenia odmówią, gdyby przeniesienie prawa własności nieruchomości lub jej części uniemożliwiało lub ograniczało zastosowanie zasad reformy rolnej, uchwalonych przez Sejm Ustawodawczy w dniu 10 lipca 1919 r.

Art. 4. Osoby, które pragną uzyskać zezwolenie, wymienione w art. 1, winny wraz z podaniem złożyć właściwemu urzędowi w 2 egzemplarzach istotne warunki przygotowanej umowy o zmianę tytułu własności lub projekt podziału nieruchomości ziemskiej wraz z innemi dowodami, popierającemi żądanie. O złożeniu podania urząd wydaje poświadczenie.

Art. 5. O odmowie na przelew prawa własności na jedną osobę lub na więcej osób niepodzielnie urząd zawiadamia właściwy wydział hipoteczny, względnie sąd, najpóźniej w terminie miesięcznym, zaś przy przelewie prawa własności podzielnie na dwie lub więcej osób najpóźniej w terminie dwu-miesięcznym od dnia wniesienia do urzędu podania. Odpis tego zawiadomienia należy jednocześnie wysłać pod adresem petenta, wskazanym w podaniu.

Jeżeli w ciągu powyższych terminów właściwy wydział hipoteczny, względnie sąd, nie otrzyma odmownej decyzji, strony mogą zawrzeć umowę na warunkach, przedłożonych urzędowi. W b. zaborze austriackim decyzja urzędu, doręczona sądowi, ma być odnotowana w księdze hipotecznej.

Art. 6. Jeżeli w projekcie podziału nieruchomości wskazani są imieniem nabywcy z wyluszczeniem obszaru i ceny kupna poszczególnych działek, zezwolenie na podział zastępuje w stosunku do tych działek zezwolenie na odstąpienie wskazanym nabywcom tytułu własności.

Art. 7. Decyzja, zezwalająca na zmianę tytułu własności, ważną jest w ciągu sześciu miesięcy od daty orzeczenia zezwalającego. Jeżeli umowa

w tym czasie nie została zawartą, potrzeba dla jej późniejszego zawarcia ponownego zezwolenia albo orzeczenia o przedłużeniu mocy wydanego zezwolenia na przeciąg dalszych sześciu miesięcy, w sposób przewidziany w art. 5.

Art. 8. Zmiany tytułu własności, za wyłączeniem wypadków, przewidzianych w art. 2., dokonane z pominięciem lub niezgodnie z decyzją właściwej władzy (art. 9) są nieważne. O nieważności orzekają właściwe sądy na skutek powództwa właściwych urzędów ziemskich. Prawa osób trzecich, nabyte w dobrej wierze, będą zachowane.

Art. 9. Udzielenie zezwoleń oraz inne czynności władzy państwowej, przewidziane w niniejszych przepisach, należą do okręgowych urzędów ziemskich, które w postępowaniu swem stosować się będą do „Przepisów Tymczasowych o Urzędach Ziemskich” z dnia 11 października 1918 r. (Dz. Praw № 11 poz. 22). Na podstawie tychże przepisów strony będą mogły zaskarżać decyzje urzędów ziemskich, powzięte na mocy niniejszego rozporządzenia.

Art. 10. Gdzie nie zostały wprowadzone urzędy ziemskie, uprawnienia, nadane im przez niniejsze rozporządzenie, będą aż do chwili ich utworzenia wykonywane w pierwszej instancji w b. zaborze austriackim przez Krajowe Komisje obrotu ziemią, utworzone na podstawie rozporządzenia z dnia 9 sierpnia 1915 r. (Dz. Praw P. Austr. № 234) przyczem kompetencja tych Komisji odpowiednio się rozszerza, zaś w b. zaborze pruskim przez Urząd Osadniczy, a w drugiej instancji w obu zaborach przez Główną Komisję Ziemską w Warszawie.

Art. 11. Wydanie przepisów wykonawczych do niniejszego rozporządzenia poleca się Prezesowi Głównego Urzędu Ziemskiego i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 12. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą na terytorjum całej Rzeczypospolitej z dniem 14 września 1919 r.

Prezydent Ministrów:

w z. *L. Biliński*

Minister Rolnictwa

i Dóbr Państwowych:

w z. *Z. Chmielewski*

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Śmiarowski*

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:

Stefczyk

(Dz. Ustaw № 73 z d. 5 września 1919 r. pozycja 429).

PRZEPISY WYKONAWCZE

o stosowaniu rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich z dnia 1-go września 1919 r. (Dz. Ust. № 73, poz. 428).

Do art. 1.

Za nieruchomości ziemskie w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1-go września 1919 roku, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich, należy uważać nieruchomości, położone poza obrębem miast.

Nieruchomości, znajdujące się w posiadaniu drobnych rolników, oraz letniska, wille podmiejskie, kolonie robotnicze, urzędnicze i t. p. nie są nieruchomościami ziemskimi w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1-go września 1919 r., normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich.

Do art. 2.

Przewidzianych art. 2 punkt e upoważnień dla dokonywania podziału ziemi udziela Główny Urząd Ziemski w Warszawie.

Do art. 3.

Zezwolenia na przeniesienie prawa własności można udzielić, jeżeli wszystkie nieruchomości ziemskie, w obrębie jednej gminy położone, stanowiące własność jednej osoby, lub współwłasność kilku osób, przechodzą w całości w inne ręce pod warunkiem, że nowonabywca:

- a) jest krajowcem,
- b) posiada naukowe wykształcenie rolnicze, albo dotychczas zawodowo pracował w rolnictwie i
- c) zobowiązuje się prowadzić osobiście gospodarstwo na nabywanym obszarze.

Można również udzielić zezwolenia na wyłączenie z posiadłości i przeniesienie własności zakładów przemysłowych i rybnych wraz z obszarem ziemi nie przekraczającym 40 morgów pod warunkiem:

- a) że takie wyłączenie wspomnianych wyżej obiektów nie przyniesie szkody w prowadzeniu gospodarstwa rolnego na reszcie posiadłości ziemskiej i
- b) że nabywcami tych obiektów są krajowcy, którzy dostarczą rękojmi należytego użytkowania danego obiektu w interesie produkcji krajowej.

Można również udzielić zezwolenia na zbycie części nieruchomości przez współwłaściciela lub współspadkobiercę, o ile przez to dana nieruchomość nie ulega dalszemu rozdrobnieniu.

Parcelacyjny podział ziemi przez właściciela jest dopuszczalny, jeżeli stosuje się do zasad reformy rolnej, objętych uchwałą sejmową z d. 10 lipca 1919 r., a w szczególności czyni zadość następującym warunkom:

- a) nabywcami ziemi winny być osoby, dające rękojmię, że będą osobiście prowadzić gospodarstwo rolne; nadto zaś związki wytwórcze mogą nabywać ziemię, nawet na obszarach ponad 300 morgów dla tworzenia i prowadzenia gospodarstwa rolnego, o ile

dają rękojmię, że zadanie to spełnią umiejętnie i zgodnie z interesem produkcji krajowej.

- b) przede wszystkim należy zwrócić uwagę na zabezpieczenie dostatecznej ilości ziemi na uregulowanie serwitutów i ułatwienie późniejszej komasacji gruntów,
- c) następnie winna być uwzględniona stała służba dworska, pozbawiona pracy, bezrolni robotnicy rolni i właściciele karłowatych gospodarstw ze szczególnym uwzględnieniem inwalidów wojennych i żołnierzy powracających z wojny, o ile są uzdolnieni do samodzielnej pracy w gospodarstwie rolnem; dalej absolwenci szkół rolniczych, względnie ogrodniczych, pragnący założyć i prowadzić własne gospodarstwo; wreszcie właściciele samodzielnych gospodarstw w celu ich powiększenia co najwyżej do obszaru 40 morgów w jednym gospodarstwie i
- d) cena ziemi nie powinna być spekulacyjnie wygórowana.

Natomiast odmawiać należy zezwolenia, jeżeli chodzi o widoczne uchylenie danego obszaru ziemi od użytkowania go na cele uregulowania serwitutów lub przeprowadzenie parcelacji, oraz kolonizacji w rozumieniu Uchwały Sejmowej z dnia 10 lipca 1919 r.

W powyższym wypadku nie dozwolonym jest przeciwne tej uchwale przenoszenie prawa własności nie tylko na rzecz osób obcych, ale także na rzecz członków rodziny, niepodzielonej przed dniem 1-go stycznia 1919 r.

Do art. 4.

Jako istotne warunki umowy uważać należy podanie dokładne osób nabywających prawo własności, określenie hipoteczne przedmiotu sprzedaży i oznaczenie obszaru alienowanego, tudzież cenę kupna-sprzedaży.

Poświadczenie wniesienia podania o zezwolenie na transakcję wydaje się na jednym z dwóch egzemplarzy, dołączonych do podania warunków umowy, względnie projektu podziału ziemi podług wzoru, podanego w załączniku 1; drugi egzemplarz, zaopatrzony odpisem wydanego poświadczenia, pozostaje w aktach urzędu. O ile przy odbiorze podania zauważono brak adresów, dat, lub załączników koniecznych dla wydania orzeczenia, należy podanie doraźnie zwrócić dla uzupełnienia przed wydaniem poświadczenia odbioru.

Jeżeli rozchodzi się o parcelacyjny podział posiadłości ziemskiej, należy wymagać, aby w dołączonych do podania projektach umów, mających się zawrzeć z poszczególnymi nabywcami, wykazano obszar ziemi przeznaczonej na parcelację, z podziałem na rodzaje kultury, jako też ilość, rozległość i cenę kupna-sprzedaży gospodarstw, względnie działek gruntowych, parcelacyjnie tworzonych, a zarazem wyjaśniono, czy i jakie uboczne koszty parcelacji mają ponosić nabywcy na rzecz sprzedającego, lub pośredniczącego w sprzedaży, oprócz normalnych kosztów prawnych i opłat skarbowych, połączonych z zawieraniem i hipotekowaniem umów.

Z reguły powinien być dołączony do projektu parcelacyjnego plan rysunkowy (szkic odręczny) podziału z oznaczeniem granic parcelowanego obszaru, rodzaju kultury i klasy gruntu, dróg, oraz zabudowań mieszkalnych i gospodarczych.

W razie ważnych przeszkód i przy mniejszych parcelacjach można odstąpić od żądania osobnego planu parcelacyjnego, o ile z przedłożonego projektu można zresztą dostatecznie ocenić warunki, w jakich ma być dokonany parcelacyjny podział posiadłości ziemskiej.

Do przyjmowania podań ma być we właściwym urzędzie wyznaczony urzędnik, kompetentny do oceniania okoliczności w tym przepisie zawartych, z reguły jeden z referentów, powołany do merytorycznego badania podań i przygotowania wniosków co do wydania lub odmówienia zezwolenia.

Do art. 5.

Orzeczenie właściwego organu winno opierać się na kolegjalnej uchwale Komisji Ziemskiej Okręgowej, powziętej na posiedzeniu gospodarczym, lub na posiedzeniu Komisji obrotu ziemią lub wreszcie Urzędu Osadniczego, dla których wyznaczony referent przygotowuje w porozumieniu z kierownikiem urzędu odpowiedni wniosek po uprzednio zarządzonej zbadaniu sprawy.

Organ orzekający ma dołożyć wszelkich starań, aby załatwienie sprawy i doręczenie orzeczenia odmownego właściwemu wydziałowi, względnie sądowi hipotecznemu, nastąpiło przed upływem jedno, względnie dwumiesięcznego terminu prekluzyjnego, który w żadnym razie nie powinien być przekroczony. Orzeczenie zezwalające należy zaopatrzyć na końcu następującą klauzulą: „Orzeczenie to jest natychmiast wykonalne”.

Orzeczenie pozwalające, jak i odpis orzeczenia odmownego, należy wysłać pod adresem osobistym petenta, wskazanym w podaniu, jako też pod adresem Głównego Urzędu Ziemskiego w Warszawie—ten drugi z uwidocznieniem dnia potwierdzonego przyjęcia podania.

Dowody doręczenia orzeczenia i wysłania jego odpisów należy przechować w aktach urzędów.

Jeżeli w toku badania podania okazała się konieczność zażądania wyjaśnień, mających istotne znaczenie dla powzięcia decyzji, a nie dających się przewidzieć przed wydaniem potwierdzenia odbioru podania, organ orzekający winien bezzwłocznie zawiadomić właściwy wydział hipoteczny, względnie sąd o odmownym tymczasowym załatwieniu podania aż do przedłożenia wyjaśnień, zażądanych równocześnie bezpośrednio od petenta (załącznik 2). Należy przytem wyraźnie zaznaczyć, że termin prekluzyjny na wydanie orzeczenia, przewidziany w art. 5 rozporządzenia, będzie się liczył od dnia pisemnego przedłożenia zażądanych wyjaśnień.

W stanowczym orzeczeniu odmownym należy podać powody odmowy.

Do art. 6.

Jeżeli zezwolenie na podział ziemi ma zarazem zastąpić zezwolenie na odstąpienie tytułu własności nabywcom ziemi parcelowanego obszaru, należy tę okoliczność wyraźnie zaznaczyć w zezwoleniu z tem zastrzeżeniem, że dotyczy tylko nabywców imiennie wyszczególnionych w zatwierdzonym projekcie podziału.

Do art. 7.

Postępowanie z prolongowaniem zezwolenia jest takie samo, jak przy wydawaniu pierwotnego zezwolenia, przyczem wystarczy powołać się na datę i warunki poprzedniego zezwolenia.

Do art. 8.

Ze względu na skutki przewidzianego w art. 8 unieważnienia umów i wpisów hipotecznych, zawartych wbrew przepisom rozporządzenia, powinien także nabywca ziemi pilnować, aby sprzedawca wykazał się zezwo-

niem właściwego organu na zmianę tytułu własności, o ile to jest w myśl rozporządzenia wymagane.

Urzędy powołane do wykonywania rozporządzenia są obowiązane donosić Głównemu Urzędowi Ziemskiemu o zmianach tytułu własności, dokonanych z pominięciem albo wbrew brzmieniu orzeczenia i niezgodnie z przepisami rozporządzenia tymczasowego, normującego przenoszenie własności nieruchomości ziemskich.

Do art. 9, 10 i 11.

Przeciw odmownemu orzeczeniu pierwszej instancji przysługuje stronom prawo odwołania się do ostatecznego orzeczenia Głównego Urzędu Ziemskiego w przeciągu 14-tu dni po doręczeniu orzeczenia pierwszej instancji.

Rekurs należy wnieść na ręce właściwego organu orzekającego w pierwszej instancji, który winien to podanie wraz ze swą opinią bezzwłocznie przelać Głównemu Urzędowi Ziemskiemu.

Aż do rozstrzygnięcia przez drugą instancję odmowna decyzja obowiązuje i zmiana tytułu własności nie może być dokonana.

Wydziały hipoteczne obowiązane są prowadzić wykaz wpływających zawiadomień o odmówieniu zezwolenia, jako też o przedłużeniu już udzielonego zezwolenia podług wzoru podanego w załączniku 3.

Wzór załącznika № 1.

(Urząd Ziemski) poświadczam, że podanie o zezwolenie na zawarcie umowy według powyższych warunków zostało wniesione dnia 1919 r.

(Podpis Kierownika Urzędu i pieczęć).

Wzór załącznika № 2.

Do Wydziału Hipotecznego (Sądu) w (Urząd Ziemski) zawiadamiam, że podanie o zezwolenie na przeniesienie prawa własności co do realności (podać hipoteczne oznaczenie) zostało tymczasowo aż do przedłożenia wyjaśnień odmownie załatwione w dniu 1919 r.

Termin prekluzyjny w art. 5-ym rozporządzenia z dnia 1-go września 1919 r. (Dz. Ustaw № 73, poz. 428) oznaczony, będzie się liczyć od dnia pisemnego przedłożenia zażądanych wyjaśnień.

(Podpis — pieczęć).

Wzór załącznika № 3.

№ porządkowy	Data wpływu	Urząd od którego zawiadomienie wpłynęło	Oznaczenie hipoteczne nieruchomości	Właściciel hipoteczny	Decyzja urzędu
1	2	3	4	5	6

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Prezes Głównego Urzędu Ziemskiego:
Stefczyk

Warszawa, dn. 12 września 1919 r.

(Monitor Polski № 206 z d. 13. IX. 1919 r.).

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI.

Na mocy art. 3-go Dekretu z dnia 7 lutego r. 1919 w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dziennik Praw № 14 pozycja 170) zarządzam, co następuje:

Siedziba Sądu Pokoju w Krynicach, w okręgu Sądu Okręgowego w Zamościu, — zostaje przeniesiona z Krynic do Komarowa, a sąd otrzymuje nazwę „Sądu Pokoju w Komarowie, w okręgu Sądu Okręgowego w Zamościu“.

Warszawa, dn. 7 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI.

Na mocy art. 3-go Dekretu z d. 7 lutego r. 1919, w przedmiocie dyzlokacji sądów postanawiam co następuje:

Siedziba Sądu Pokoju w Babinie zostaje przeniesiona z Babina do Łagowa w powiecie Kozienickim, a sąd otrzymuje nazwę „Sądu Pokoju w Łagowie, w okręgu Sądu Okręgowego w Radomiu“.

Warszawa, dn. 7 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI.

Na mocy art. 3-go Dekretu z dn. 7 lutego r. 1919 w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dziennik Praw № 14. pozycja 170) zarządzam co następuje:

Siedziba Sądu Pokoju w Krępie Kościelnej, w okręgu Sądu Okręgowego w Radomiu, zostaje przeniesiona z Krępy Kościelnej do Sienna, a sąd otrzymuje nazwę „Sądu Pokoju w Siennie, w okręgu Sądu Okręgowego w Radomiu“.

Warszawa, dn. 9 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI.

Na mocy art. 3-go Dekretu z dn. 7-go lutego r. 1919 w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dziennik Praw № 14, pozycja 170) postanawiam co następuje:

Komisariat XXVI m. st. Warszawy zostaje z dniem 1-go września 1919 r. wydzielony z właściwości Sądu Pokoju w Babicach i włączony do właściwości Sądu Pokoju okręgu XX-go m. st. Warszawy.

Warszawa, dn. 13 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Sprawiedliwości w przedmiocie postępowania przy obsadach opróżnionych posad notariuszy w b. zaborze austriackim.

Ministerstwo Sprawiedliwości postanowiło w celu przyspieszenia obsady licznych opróżnionych w b. zaborze austriackim posad notariuszy, zaprowadzić w obowiązujących w tym względzie przepisach następujące zmiany:

I. Izba Notarjalna, która proponuje na posady w swoim okręgu notariuszy z okręgu innej Izby, ma obowiązek przedstawieniem wniosków swych sądowni, przesłać je wraz z podaniami Izbie, z której okręgu proponowani zostali notariusze do przeniesienia przez tę drugą Izbę wniosków co do obsadzenia tych, ewentualnie opróżnić się mających posad. Izba druga przesyła upewniające w powyższym kierunku wnioski wprost sądowni. Analonicznie postąpić ma Sąd apelacyjny, o ile chodzi o przeniesienie notariusza, mającego siedzibę w innym okręgu apelacyjnym. Drugi Sąd Apelacyjny przesyła wówczas uzupełnienie wniosków swą propozycję, akta wprost Ministerstwu Sprawiedliwości. O ile chodzi o notariaty szczególnie intratne i pożądane mogą tak Izby notarjalne, jak i sądy postawić wnioski aby na posady te rozpisano osobno konkurs.

II. Przepis reskryptu b. austriackiego Ministerstwa Sprawiedliwości, z dn. 31 października 1887 r. L. 9172, iż o każdą posadę notariusza unieść należy odrębne podanie z wszystkimi załącznikami w odpisie, zmienia się o tyle, iż w jednym podaniu ubiegać się wolno o wszystkie posady notariuszy opróżnione w obrębie jednej i tej samej Izby.

Warszawa, dn. 22 września 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Naczelnik Wydziału:
Dr. J. Morawski

OKÓLNIK № 181

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych w okręgach Warszawskim i Lubelskim

w przedmiocie

rozpoznawania sporów między powracającymi właścicielami drobnych gruntów i ich użytkownikami.

Doszło do mojej wiadomości, iż niektóre sądy pokoju nie przyjmują do rozpoznania spraw, wynikających ze sporów między powracającymi właścicielami drobnych gruntów a ich użytkownikami.

Tymczasem rozporządzenia b. władz okupacyjnych, wydane w tej mierze, a mianowicie rozporządzenie b. szefa zarządu cywilnego przy General-Gubernatorstwie Warszawskiem, z dn. 3 lipca 1918 r. (Dz. Rozp. № 11 poz. 498), rozporządzenie Naczelnego Wodza dla okupacji austro-węgierskiej z 3 kwietnia 1916 r. (część 18 Dz. Rozp. c. i k. zarządu wojskowego w Polsce 1916 r. poz. 54), przez które to rozporządzenia powyższe spory oddane

były do rozstrzygnięcia specjalnym komisjom, zostały uchylone przez wydanie dekretu w przedmiocie ochrony majątku nieobecnych właścicieli z dn. 16 grudnia 1918 r. (Dz. Praw № 21 1918 r. poz. 68). Dekret ten (art. 3) nakazuje wydanie właścicielom gruntów majątku i gotowizny wraz z rachunkami i dowodami; w razie sporu sprawa, jak wszelki spór o prawa prywatne, ulega rozpoznaniu sądów.

Wobec tego upraszam Pana Prezesa o zarządzenie, by sądy pokoju powierzonego Panu okręgu przyjmowały do rozpoznania wszelkie spory między powracającymi właścicielami gruntów a dotychczasowymi ich użytkownikami.

Przy rozpoznawaniu tych sporów winny sądy w interesie spokoju i ładu publicznego dążyć usilnie do ugodowego załatwienia wszelkich wzajemnych pretensji i rozrachunku między stronami.

Warszawa, d. 28 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Szef Sekcji:

Müller

OKÓLNIK № 182

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych w okręgach apelacyjnych Warszawskim i Lubelskim

w przedmiocie

likwidacji spraw b. ros. Banku Włościańskiego.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zawiadomiło Ministerstwo Sprawiedliwości, iż do zarządu i likwidacji spraw b. ros. Banku Włościańskiego powołaną została osobna Komisja Organizacyjna likwidacji spraw b. ros. Banku Włościańskiego. Do czasu zorganizowania Zarządu likwidacyjnego powyższego Banku Komisja upoważniona została:

1-o) do załatwiania spraw bieżących Banku, a w szczególności do wydawania pozwoleń: a) na podział i aljenację posiadłości, obciążonych pożyczką Banku (art. 72 i 73 statutu Banku Włościańskiego, Zb. pr. t. XI cz. 2 ustawy kredytowej, dalszy ciąg z r. 1912) i b) na zmiany w składzie spółek bankowych (art. 2 dodatku IV do powyższego statutu) oraz 2-o) do wydawania zaświadczeń dla urzędów hipotecznych o całkowitej spłacie pożyczek (art. 121 powołanego statutu).

Oznaczone pozwolenia i zaświadczenia zaopatrzone będą w podpis prezesa komisji organizacyjnej, Alfreda Okołowicza, w podpis jego zastępcy, Wacława Staniszewskiego oraz pieczęć urzędową Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, po przejęciu zaś spraw b. Banku Włościańskiego przez Główny Urząd Ziemski, w pieczęć tego Urzędu.

Komunikując pp. Prezesom o powyższem, upraszam o zarządzenie, aby wydziały hipoteczne sądów uwzględniały omawiane dokumenty.

Warszawa, d. 29 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Szef Sekcji:

Müller

OKÓLNIK № 183

do Pana Prezesa Sądu Najwyższego, Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych w okręgu sądu apelacyjnego Warszawskiego i Lubelskiego

w przedmiocie

ujednostajnienia manipulacji kasowej w wypadkach translokacji urzędników wymiaru sprawiedliwości.

Celem ujednostajnienia manipulacji kasowej w wypadkach przeniesienia urzędnika na inne miejsce służbowe, powołując się na mój okólnik № 154, oraz stosownie do wydanych w tym przedmiocie przepisów Ministerstwa Skarbu (okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 15 kwietnia b. r. № 20941/5171/19) tudzież rozporządzenia Ministerstwa Skarbu w przedmiocie likwidacji Centralnej Kasy Państwowej z 3.VI 1919 („Monitor Polski“ № 124) — zarządzam, aby w wypadkach przeniesienia urzędnika ze służby w urzędach Wymiaru Sprawiedliwości do Ministerstwa Sprawiedliwości władza dotychczasowego miejsca służbowego polecała kasie sądowej zamknięcie pborów z dniem przeniesienia, względnie z dniem ostatnim tego miesiąca, w którym nastąpiło zwolnienie, przy równoczesnem przedłożeniu Ministerstwu sporządzonego według załączonego wzoru wykazu, ujawniającego dokonanie zamknięcia pborów z wyszczególnieniem potrąceń, które ewentualnie ciążyą na pborach urzędnika i dołączeniem odnośnych dokumentów, o ile te znajdują się w kasie.

Po przyjęciu tego wykazu do wiadomości prześle go Ministerstwo Wydziałowi Centralnej Księgowości, który po zapisaniu w księdze kontroli plac należności pborów, jakoteż ewentualnych potrąceń, wypełni drugą część wykazu „Potwierdzenie zaksięgowania“ i po odcięciu jej zwróci ją kasie odnośnego sądu.

Ta ostatnia na podstawie otrzymanego „Potwierdzenia“ odpisze potrącenia w księdze kontroli plac, a nadto niespłacone raty zaliczki w księdze zaliczek.

„Wykaz potrąceń z płacy“ stanowi załącznik do listy pierwszego podjęcia płacy na rachunek Zarządu Centralnego z Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej. „Potwierdzenie“ zaś dołączyć należy do listy, na podstawie której wypłaconą została ostatnia płaca w kasie sądowej.

„Wykaz potrąceń“ należy jaknajrychlej Ministerstwu przedkładać, gdyż przed otrzymaniem tego wykazu niedozwolona jest wypłata pborów.

Okólnik № 154 pozostaje zresztą nadal w mocy obowiązującej.

Warszawa, d. 31 lipca 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Szef Sekcji:

w z. *Neyman*

W Y K A Z

potrąceń z płacy.

Imię i nazwisko

Charakter służbowy

według kontroli plac.....§.....poz.

Wysokość, rodzaj i warunki potrąceń ciążyących jeszcze na płacy
kwota

Płaca roczna w kwocie została zamknięta z
(miesięczna)

dniem ostatnim miesiąca 19
dniem przeniesienia

Kasa Sądu Okręgowego w
Apelacyjnego

dnia.....19.....

Pieczęć.

Podpis

Potwierdzenie zaksięgowania.

Na wykazie №..... z dnia..... Kasy Sądu
Apelacyjnego w..... ujawniono potrącenia w kwo-
Okręgowego.....
cie..... zostały zapisane

w księdze kontroli płac pod

„ „ (zaliczek)

Wydział Centralnej Księgowości

Podpis

Do Kasy Sądu Apelacyjnego w
Okręgowego

OKÓLNIK № 184

do wszystkich Panów Prezesów sądów okręgowych
w przedmiocie

kosztów przesyłki sum wyegzekwowanych przez funkcjonariuszy
komisarjatów policji.

W związku z moim okólnikiem № 158 wyjaśniam, że grzywny wyegzekwowane przez funkcjonariuszy komisariatów policji w miastach powiatowych, należy przysyłać do kas sądów okręgowych pocztą, przyczem koszty przesyłki, jako obciążające Zarząd Wymiaru Sprawiedliwości, powinny być potrącone z sum ściągniętych.

Warszawa, d. 4 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Naczelnik Wydziału Skarbowego:
A. Neyman

OKÓLNIK № 186

do Panów Prezesów Sądów Najwyższego, apelacyjnych i okręgowych i Panów Prokuratorów przy tychże sądach urzędujących
w przedmiocie

informacji co do przydziału służbowego poborowych, poszukiwanych przez organa Wymiaru Sprawiedliwości.

Do Ministerstwa Spraw Wojskowych. (Seksja Poborowa i Uzupełnień) napływa od poszczególnych instytucji sądowych, sędziów śledczych i innych podległych Ministerstwu Sprawiedliwości organów duża ilość pism w sprawie wskazania przydziałów służbowych poborowych, poszukiwanych w najrozmaitszych sprawach przez te organa.

Manipulacja taka, jak twierdzi Ministerstwo Spraw Wojskowych, znacznie opóźnia załatwienie podobnych spraw i obciąża zbytecznie korespondencję tegoż Ministerstwa. Wobec tego, Ministerstwo Spraw Wojskowych proponuje, aby instytucje i organa sądowe, wiedząc z jakiego powiatu został poszukiwany poborowy powołany do wojska, zwracały się z zapytaniami bezpośrednio do Państwowych Komend Uzupelnień, które otrzymają polecenie, aby sprawy takie możliwie szybko załatwiali.

O powyższem podaje się do wiadomości Panów Prezesów i Prokuratorów w celu wydania odpowiednich zarządzeń.

Spis istniejących obecnie Powiatowych Komend Uzupełnień załącza się przy niniejszem.

Warszawa, d. 12 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

Supiński

Szef Sekcji:

w z. *M. Janowski*

OKÓLNIK № 187

do Panów Prezesów i Prokuratorów warszawskiego i lubelskiego sądu apelacyjnego, tudzież Panów Prezesów i Prokuratorów sądów okręgowych tymże sądom apelacyjnym podwładnych

w sprawie

powoływania do sprawy karnej osób odbywających służbę wojskową, tudzież wykonywania wyroków karnych względem takich osób.

W sprawie powoływania do sprawy karnej osób odbywających służbę wojskową, tudzież wykonywania wyroków karnych względem takich osób, Ministerstwo Sprawiedliwości wyjaśnia co następuje:

1) Mając na względzie art. 6 ustawy Sejmowej z dnia 29 lipca r. b. o tymczasowem sądownictwie wojskowem, tudzież okoliczność, że w myśl przepisów, ogłoszonych w dzienniku rozkazów wojskowych na obszarze general. okręgu warszawskiego, łódzkiego i kieleckiego, obowiązuje tymczasowo niemiecki kodeks karny wojskowy, należy wykonanie kary, przeciw osobie powołanej do służby wojskowej, a orzeczonej na obszarze wspomnianych okręgów generalnych, przekazać władzom wojskowym (par. 15 K. K. W.)

2) W powyższych okręgach generalnych, gdzie w myśl przepisów pod № 1 wspomnianych, obowiązuje procedura wojskowa niemiecka, należy sprawę karną, toczącą się przeciw osobie powołanej do służby wojskowej, przekazać władzom wojskowym, chyba, że przeciw oskarżonemu przed wstąpieniem do służby wojskowej zapadł skazujący lub uniewinniający (uwalniający) wyrok pierwszej instancji (§ 7 niem. proc. kar. wojsk).

3) W innych okręgach generalnych b. zaboru rosyjskiego, gdzie w myśl wspomnianej na wstępie ustawy Sejmowej obowiązuje na razie jeszcze ustawodawstwo karno-wojskowe austriackie, byłoby wskazaniem odraczać wykonanie kary w myśl ustępu 7 art. 959 U. P. K., jeśli skazany nie rozpoczął jeszcze odbywania kary („przyczyny szczególnie ważne“). Jeśli skazany rozpoczął odbywanie kary, należałoby stosować przerwę w myśl ustępu 7 art. 959 U. P. K. i art. 8 dekretu z 8 lutego r. b. poz. 202; zarażem zwrócić należy uwagę na okoliczność, że zacytowanie w dekreście pod poz. 202 ustępu № 6 art. 959 U. P. K. nastąpiło wskutek omyłki dopuszczają-

W Y K A Z

Powiatowych Komend Uzuppełnień wraz z wchodzącymi w ich skład powiatami.

O. K. U. WARSZAWA.	O. K. U. LUBLIN.	O. K. U. ŁÓDŹ.	O. K. U. KIELCE.	O. K. U. KRAKÓW.	O. K. U. LWÓW.
P. K. U. WARSZAWA.	P. K. U. LUBLIN.	P. K. U. ŁÓDŹ.	P. K. U. KIELCE.	P. K. U. KRAKÓW.	P. K. U. LWÓW.
pow. Warszawski	pow. Lubelski	pow. Łódzki	pow. Kielecki	pow. Krakowski	pow. Lwowski
" Grójecki	" Lubartowski	" Brzeziński	" Jędrzejowski	" Chrzanowski	" Sokalski
" Błoński	" Puławski	" Łaski	" Miechowski	" Podgórski	" Żółkiewski
" Sochaczewski	" Janowski	P. K. U. KALISZ.	" Pińczowski	" Wielicki	P. K. U. JAROSŁAW.
" Radzyمیński			" Stopnicki	" Bocheński	pow. Jarosławski
P. K. U. CIECHANÓW.	P. K. U. BIAŁA.	pow. Kaliski	P. K. U. RADOM.	P. K. U. WADOWICE.	" Łańcucki
pow. Ciechanowski	pow. Bialski	" Turecki	pow. Radomski	pow. Wadowicki	" Niski
" Płoński	" Radzyński	" Koniński	" Kozienicki	" Oświęcimski	" Przeworski
" Mławski	" Włodawski	" Słupski	" Opatowski	" Bialski	" Cieszanowski
" Przasnyski	" Konstantynowski	" Sieradzki	" Sandomierski	" Żwiecki	P. K. U. PRZEMYŚL.
" Pułtowski	P. K. U. CHEŁM.	P. K. U. ŁOWICZ.	" Ilzecki	" Myśleniecki	pow. Przemyśki
" Makowski	pow. Chełmski	pow. Łowicki	P. K. U. PIOTRKÓW.	P. K. U. TARNÓW.	" Brzozowski
P. K. U. ŁOMŻA.	" Hrubieszowski	" Łęczycki	pow. Piotrkowski	pow. Tarnowski	" Dobromilski
pow. Łomżyński	" Krasnostawski	" Kutnowski	" Radomskowski	" Brzeski	P. K. U. GRÓDEK-JAGIEL.
" Szczuczynski	P. K. U. ZAMOŚĆ.	" Gostyniński	" Opoczyński	" Dąbrowski	pow. Gródecki
" Kolneński	pow. Zamojski	" Rawski	" Konecki	" Pilżeński	" Rawo-Ruski
" Ostrowski	" Tomaszowski	P. K. U. WŁOCŁAWEK.	P. K. U. CZĘSTOCHOWA.	" Jasielski	" Jaworowski
" Ostrołęcki	" Biłgorajski	pow. Włocławski	pow. Częstochowski	P. K. U. RZESZÓW.	" Mościcki
" Wysoko-Mazowiecki	P. K. U. SIEDLCE.	" Nieszawski	" Wieluński	pow. Rzeszowski	" Rudecki
P. K. U. PŁOCK.	pow. Siedlecki	" Kolski	" Włoszczowski	" Tarnobrzski	P. K. U. SAMBOR.
pow. Płoński	" Sokołowski	" Lipnowski	P. K. U. BĘDZIN.	" Mielecki	pow. Samborski
" Sierpecki	" Mińsko-Mazow.		pow. Będziński	" Kolbuszowski	" Staro-Samborski
" Rypiński	" Węgrowski		" Olkusi	" Ropczycki	" Drohobyski
P. K. U. BIAŁYSTOK.	" Łukowski		" Dąbrowiecki	" Strzyżewski	" Turczański
pow. Białostocki	" Garwoliński			P. K. U. NOWY-SĄCZ.	P. K. U. STRYJ.
" Bielski				pow. Nowo Sadecki	pow. Stryjski
" Sokolski				" Nowo-Tarski	" Żydaczowski
P. K. U. SUWAŁKI.				" Limanowski	" Kałuski
pow. Suwalski				" Grzybowski	" Doliński
" Sejneński				" Gorlicki	" Skolski
" Augustowski				P. K. U. SANOK.	P. K. U. STANISŁAWÓW.
				pow. Sanocki	pow. Stanisławski
				" Krośnieński	" Bohorodczański
				" Liski	" Tlumacki
					P. K. U. ZŁOCZÓW.
					pow. Złoczowski
					" Kamionecki
					" Brodzki
					" Zborowski
					P. K. U. BRZEŻANY.
					pow. Brzeżański
					" Przemyślański
					" Bóberski
					" Bobrujski

jącej wskutek swej oczywistości sprostowania drogą odpowiedniej wykładni (porów. ustawę z 15/6 1912 i art. 9 przep. przech. do U. P. K.)

Odroczenie względnie przerwa nastąpić mogą jedynie w razie skazania na twierdzą, więzienie (art. 20 K. K.) i areszt; na razie należałoby udzielać zwłoki trzymiesięcznej, odnosząc się do Ministerstwa Sprawiedliwości co do udzielenia dalszej zwłoki.

4) Jeśli chodzi o zbadanie osób, znajdujących się na froncie, należy kierować rekwizycję w słowach ogólnych do „właściwych władz sądowo-wojskowych”, używając pośrednictwa Ministerstwa Spraw Wojskowych, które nie odmówi współdziałania w tym kierunku i będzie mogło skierować rekwizycję do władz właściwych.

5) Jeśli zbadanie w sposób pod № 4 wymieniony lub doręczenie wezwania osobie wojskowej nie da się skutecznie, należy rozpoznać sprawę odroczyć i porozumiewać się z władzą wojskową, co do tego, czy przeszkoda nie może być usunięta.

Warszawa, d. 13 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
Supiński

Szef Sekcji:
Müller

OKÓLNIK № 190

**do Panów Prezesów Sądu Najwyższego, sądów apelacyjnych
i okręgowych tudzież do Panów Prokuratorów przy tychże sądach
w przedmiocie
postępowania w wypadkach potrzeby wyjaśnienia miejsca przy-
działu lub pobytu żołnierzy.**

W uzupełnieniu okólnika № 169 z dnia 18 czerwca 1919 r. Ministerstwo Sprawiedliwości wyjaśnia, że z wszelkimi poszukiwaniemi lub wezwaniami odnośnie do wojskowych należy się zwracać nie do Ministerstwa Spraw Wojskowych, lecz do podległych mu właściwych Dowództw Okręgów Generalnych.

Spis dowództw Okręgów Generalnych z podaniem terytorjalnego zakresu ich kompetencji załącza się przy niniejszem.

Warszawa, d. 19 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Śmiarowski*

Szef Sekcji:
w z. *M. Janowski*

SPIS DOWÓDZTW OKRĘGÓW GENERALNYCH z podaniem terytorjalnego zakresu ich kompetencji

1) D. O. G. WARSZAWA.

Warszawa
Błonie
Grójec
Mińsk Mazowiecki
Radzymin
Płock
Sierpc
Rypin
Płońsk
Mława
Ciechanów
Przasnysz
Maków
Pułtusk
Łomża
Kolno
Szczuczyn
Ostrołęka
Suwałki
Sejny
Augustów
Białystok
Sokółka
Bielsk

2) D. O. G. LUBLIN.

Lublin
Puławy
Lubartów
Janów
Krasnystaw
Chełm
Zamość
Hrubieszów
Tomaszów
Biłgoraj
Biała
Radzyń
Włodawa
Janów
Siedlce
Łuków
Garwolin
Węgrów
Sokołów
Ostrów
W. Mazowieckie
Kozienice

3) D. O. G. KIELCE.

Kielce
Stopnica

Pińczów
Miechów
Jędrzejów
Olkusz
Włoszczowa
Radom
Iłża
Opoczno
Końskie
Opatów
Sandomierz
Piotrków
Radomsk
Częstochowa
Wieluń
Będzin

4) D. O. G. ŁÓDŹ.

Łódź
Łask
Łęczycza
Brzeziny
Łowicz
Rawa
Skierniewice
Sochaczew
Kutno
Gostynin
Włocławek
Nieszawa
Lipno
Kalisz
Turek
Sieradz
Konin
Słupca
Koło

5) D. O. G. KRAKÓW.

Kraków
Chrzanów
Brzesko
Podgórze
Wieliczka
Bochnia
Wadowice
Oświęcim
Biała
Żywiec
Myślenice
Nowy Sącz

Limanowa
Nowy Targ
Grzybów
Tarnów
Dąbrowa
Mielec
Ropczyce
Pilzno
Rzeszów
Kolbuszowa
Tarnobrzeg

Strzyżów
Jasło
Gorlice
Krosno
Sanok
Lisko

6) D. O. G. LWÓW.

Lwów
Sokal
Rawa
Cieszanów
Żółkiew
Gródek
Bóbrka
Nisko
Łańcut
Przeworsk
Przemyśl
Jarosław
Dobromil
Mościska
Jaworów
Sambor, Stary Sambor
Rudki
Turka
Drohobycz
Stryj
Skole
Żydaczów
Dolina
Rochatyn
Przemyślany
Stanisławów
Kałusz
Bohorodczany
Tłumacz
Nadwórna
Brzozów.

OKÓLNIK № 191

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych i okręgowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego

w przedmiocie

likwidacji spraw b. ros. Banku Włościańskiego.

Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych przesłało pismem z dnia 31 lipca 1919 r. № Dz. S. II. 285 Ministerstwu Sprawiedliwości następujące zawiadomienie w sprawie Banku Włościańskiego:

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 11.VI r. b. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych przyjęło w dniu 15 lipca od Ministerstwa Skarbu zarząd spraw byłego Banku Włościańskiego.

W związku z tem powstaje przy Ministerstwie Rolnictwa i Dóbr Państwowych „Zarząd Likwidacyjny Oddziałów Banku Włościańskiego na terenie Państwa Polskiego”, który w myśl uchwalonej przez Sejm w dniu 22 lipca ustawy o utworzeniu Głównego Urzędu Ziemskiego Dz. Pr. № 63 poz. 376 ma przejść do kompetencji Prezesa tego urzędu.

Zorganizowanie Zarządu Likwidacyjnego, zaś do czasu jego ukonstytuowania się, również ogólne kierownictwo oraz załatwianie spraw bieżących Banku Włościańskiego powierzono osobnej Komisji Organizacyjnej.

Ponieważ Zarząd Likwidacyjny nie będzie posiadać agend miejscowych (dotychczas przy Inspektoratach skarbowych czynni byli osobni urzędnicy do spraw Banku) wszystkie sprawy, dotyczące Banku Włościańskiego skierować należy bezpośrednio do Zarządu Likwidacyjnego. (Adres: Zarząd Likwidacyjny oddziałów Banku Włościańskiego, Warszawa, ul. Kredytowa 9).

Pożądane jest, aby interesanci (petenci) dla uniknięcia zbytecznych kosztów podróży zwracali się do Banku Włościańskiego możliwie we wszystkich sprawach, w drodze pisemnej.

Raty bieżące, oraz zaległości Banku na terenie b. okupacji niemieckiej uiszczać należy i nadal do powiatowych kas skarbowych w walucie markowej — według kursu 100 rubli 216 marek.

Dla obszarów b. okupacji austriackiej wydane będą osobne przepisy w przedmiocie wpłaty zaległych rat bankowych; przepisy te we właściwym czasie podane będą do ogólnej wiadomości.

Przejmowanie przedterminowych spłat pożyczek wstrzymano aż do odwołania.

W najbliższym czasie urzędom gminnym i ziemskim zakomunikowane zostaną przepisy, które bliżej określą tryb postępowania przy załatwianiu spraw Banku Włościańskiego.

O tem się pp. Prezesów w uzupełnieniu okólnika № 182 z dnia 29 lipca 1919 r. № 15831 do dalszego zarządzenia zawiadamia.

Warszawa, dnia 23 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. Śmiarowski

Za Szefa Sekcji:

Dbalowski

OKÓLNIK № 192

do Panów Prezesów sądów apelacyjnych w Warszawie i Lublinie
oraz do wszystkich Panów Prezesów sądów okręgowych w powyższych
okręgach

w przedmiocie

księgowania kaucji, skonfiskowanych na rzecz Skarbu Państwa.

Celem uniknięcia wątpliwości co do sposobu oznaczania w księgach kasowych przelewu kaucji, skonfiskowanych prawomocnymi wyrokami na rzecz Skarbu Państwa, oznajmiam w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa, że prawomocnie skonfiskowane na rzecz Skarbu Państwa kaucje winny być bezpośrednio wnoszone do kas skarbowych na rachunek dochodów państwowych z budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości, z jednoczesnym zapisaniem ich na rozchód w księdze depozytów i dzienniku rozchodów w rubryce depozytów.

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Śmiarowski*

Naczelnik Wydziału Skarbowego:

A. Neyman

OKÓLNIK № 193

do Panów Prezesów Sądów: Najwyższego, wszystkich apelacyjnych,
okręgowych tudzież Panów Prokuratorów przy tychże sądach

w przedmiocie ogłoszeń.

Ministerstwo Sprawiedliwości prosi Panów Prezesów i Prokuratorów o zarządzenie, aby sprawy z oskarżenia o umieszczenie w organach prasy artykułów i wzmianek, dotyczących rzekomych nadużyć osób przynależnych do Armji Polskiej, rozstrzygane były, w interesie nieobniżania powagi Armji w oczach społeczeństwa, w możliwie prędkim czasie.

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1919 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Śmiarowski*

Szef Sekcji:

w z. *M. Janowski*

RUCH SŁUŻBOWY

w byłym zaborze austriackim.

Przez Naczelnika Państwa zamianowany został sędzia sądu okręgowego we Lwowie Józef Dobija, sędzią sądu apelacyjnego w VI kl. rangi we Lwowie.

— Postanowieniem Naczelnika Państwa z dn. 30 sierpnia r. b. zamianowani zostali sędziami sądu apelacyjnego we Lwowie sędziowie okręgowi VI kl. rangi: Dr. Rudolf Neumann we Lwowie, Tadeusz Żuk-Rybicki we Lwowie, Władysław Radwan Dębski w Złoczowie i Roman Lewicki we Lwowie, oraz sędziowie okręgowi VII kl. rangi: Mieczysław Rossowski we Lwowie, Mieczysław Stefko we Lwowie, Władysław Grzędzielski w Przemyśle, Adam Harlaender w Brzeżanach, Marjan Misiński we Lwowie i dr. Jan Bończa Rutkowski we Lwowie, zaś sędzią sądu okręgowego w VI kl. rangi we Lwowie, b. radca Sądu Krajowego Najwyższego Włodzimierz Kuryłowicz.

— Przez Ministra Sprawiedliwości został posunięty do V-ej kl. rangi Jan Scherff, prokurator przy sądzie okręgowym w Samborze.

— Postanowieniem Pana Ministra z dnia 25 lipca r. b. posunięty został do VI kl. rangi dr. Jan Kornakiewicz, sędzia sądu okręgowego VII kl. rangi w Nowym Sączu.

— Przez Ministra Sprawiedliwości zostali **przeniesieni** sędziowie okręgowi: Józef Klimecki w Jasle do Krakowa, Michał Bodeński w Tarnowie do Krakowa, Ignacy Szajdzicki w Rzeszowie do Krakowa, dr. Karol Drószcz w Nowym Sączu do Tarnowa, Kazimierz Warzeszkiewicz w Rzeszowie do Krakowa i dr. Stanisław Freindl-Freindelsberg w Tarnowie do Jasła; **zamianowani** sędziami okręgowymi w VII kl. rangi: Stanisław Bugajski—naczelnik sądu pow. w Liszkach dla Krakowa, dr. Zygmunt Mrowec, naczelnik sądu pow. w Głogowie dla Krakowa, Tadeusz Różański podprokurator w Tarnowie dla Tarnowa, Kazimierz Albrycht, naczelnik sądu pow. w Sokołowie dla Tarnowa, dr. Hilary Hubaczek sędzia pow. w Chrzanowie dla Krakowa, dr. Tadeusz Flis, naczelnik sądu pow. w Bieczu dla Jasła i Leopold Zarzycki, naczelnik sądu pow. w Tyczynie dla Tarnowa; **posunięci** do VII kl. rangi: sędzia okręgowy dr. Karol Drószcz w Tarnowie, naczelnicy sądów pow.: dr. Maksymilian Meiss w Grybowie i Jan Zgórniak w Radomyślu Wielkim, sędzia okręgowy Kazimierz Warzeszkiewicz w Krakowie, naczelnik sądu pow. dr. Benedykt Kasprzyk w Makowie, sędziowie okręgowi: dr. Jerzy Wiszniewski w Nowym Sączu i Kazimierz Waclawowicz w Krakowie, podprokurator dr. Karol Gniewosz w Krakowie i sędzia okręgowy dr. Stanisław Freindl-Freindelsberg w Jasle.

— Postanowieniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 sierpnia 1919 r. zamianowani zostali sędziami zapasowymi w IX-ej kl. rangi w okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie aplikanci: Włodzimierz Haszczyk i Józef Wali-górski.

— Postanowieniem Pana Ministra z dn. 31 lipca r. b. zamianowani zostali sędziami zapasowymi dla okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie następujący aplikanci: dr. Zdzisław Garbusiński, Mieczysław Nodzyński, Karol Wrona, dr. Władysław Gregorczyk, Izidor Buła, dr. Władysław Tempka, dr. Władysław Rzepczyński, Karol Murdziński, dr. Władysław Kawa, Jakób Sala, Stanisław Godawa, dr. Stanisław Müller, Jan Oleksy, Piotr Pustkowski, Tadeusz Dutkiewicz, Ludwik Gułkowski, dr. Julian Zagórowski, Antoni

Celewicz, Franciszek Kalafarski, Józef Kassolik, Roman Łuczko, Wojciech Żytomirski, Franciszek Kociołek i Jan Pelczar.

— Postanowieniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 sierpnia 1919 r. posunięci zostali do VI kl. rangi: naczelnik sądu powiatowego: Roman Aleksiewicz w Uhnowie, sędziowie okręgowi: Kazimierz Łada Bogdanowicz we Lwowie, Włodzimierz Kulczycki w Stryju, dr. Ludwik Dylski we Lwowie, naczelnik sądu pow. w Dobromilu Zdzisław Sas Nanowski, sędziowie okręgowi: Rudolf Ilaszewicz w Stanisławowie, Józef Willaume we Lwowie, Jan Kasperek w Stanisławowie, August Lis-Giebułtowski we Lwowie, Karol Bałaban w Brzeżanach, naczelnik sądu pow. w Gródku Jagiellońskim Zdzisław Szybalski, sędziowie okręgowi: Jan Haimann we Lwowie, Jan Debicki w Samborze, Władysław Mayer w Stryju, Eljasz Fränkel we Lwowie, Alfred Milski we Lwowie, Antoni Sobota w Stanisławowie, Ludwik Szydłowski w Stanisławowie, dr. Mieczysław Zawadzki we Lwowie, Jan Schindler w Stanisławowie, Nataniel Chomicki w Przemyślu, Jan Gailhofer w Stryju, dr. Konstanty Rybicki w Samborze, Kazimierz Brzeziński w Przemyślu, Józef Pawłowicz w Kołomyi, Marjan Kowiński w Sanoku, Aleksander Misky we Lwowie, naczelnik sądu pow. w Podwoleczyskach Franciszek Borth, sędziowie okręgowi: Kazimierz Schoennett we Lwowie, Józef Gay w Złoczowie, Leon Giela w Brzeżanach, Wacław Wrześniowski we Lwowie, Ludwik Mołal w Samborze, Czesław Wójcicki w Samborze, naczelnik sądu pow. w Żurawnie Stanisław Orski, sędzia okręg. Jan Hroboni w Sanoku, naczelnik sądu pow. w Delatynie dr. Adam Strawiński, sędzia okręgowy Aleksander Gryglewski we Lwowie, prokurator przy sądzie okręgowym w Sanoku—Władysław Dukiet, prokurator przy sądzie okręgowym w Czortkowie—Marjan Ostrowski.

— Decyzją p. Ministra z dnia 4 sierpnia r. b. Dyrektorem Łódzkiej Okręgowej Dyrekcji Więziennej został mianowany p. Tomasz Sarnecki.